

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 62

13 marca 2023

Atonizm – egipskie korzenie monoteizmu

Na wierzenia Hebrajczyków nałożyły się wierzenia wyznawców boga Atona z Egiptu. Nastąpiło to po upadku religijnej rewolucji amarneńskiej faraona Echnatona (1353-1336 p.n.e.), który wprowadził kult w jednego boga Atona. Echnatonowi natomiast nadano ogólne egipskie imię Mose/Mojżesz – „syn”, „narodzony”. Kapłani egipscy starego kultu boga Amona w celu wymazania z pamięci i zdyskredytowania nowego kultu monoteistycznego i jego wyznawców nazwali obcymi, czyli podobnie jak Kananejczycy nazywali obcych hapiru/habiru – Hebrajczykami, a nie konkretną grupę narodowościową. Wyznawcy boga Atona prześladowani przez kapłanów boga Amona-Marduka musieli uciekać z Egiptu do Kanaanu, jako nowa grupa Hebrajczyków.

Aton był bogiem promieniowania żaru tarczy słonecznej lub dysku słonecznego. Określany był jako Stwórca, który stworzył wszelką istotę, który ukształtował Ziemię i który dopełnił jej stworzenia. Miejszem kultu boga Słońca było Heliopolis – miasto słońca – prastare miasto w starożytnym Egipcie, ważny ośrodek religijny. Heliopolis było centrum kultu Atum i Atona oraz miejsce ukształtowania się tzw. kosmogonii heliopolitańskiej, będącej podstawą wiary starożytnych Egipcjan. Było centrum kultu słońca jako atrybutu Boga, kultu wywodzącego się jeszcze z Atlantydzie z okresu jej świetności. Na Atlantydzie Słońce wysyłające życiodajne promienie światła nie było traktowane tylko w sensie czysto materialnym, lecz było atrybutem Boga Najwyższego, jako światło i światłość,

istotną boską siłą sprawczą, która się za tym kryje.

To w Heliopolis schronili się biali wtajemniczeni kahunie, uciekając z Atlantydy przed prześladowającymi ich czarnymi kapłanami boga Marduka, głównego czarnego Kapłana z Atlantydy. Istnieją wiarygodne wskazówki, że Egipcjanie znali Hunę już w pierwszych swoich starożytnych początkach. Na bazie kultu słońca z Atlantydy i wiedzy kahunów faraon Echnaton stworzył kult monoteistyczny boga Atona.

Według „Biblii” miejsce, z którego wyszli biblijni Hebrajczycy w czasie wędrówki z Egiptu do ziemi obiecanej pod wodzą Mojżesza, znajdowało się w okolicach północnych przedmieść Heliopolis. Również w Heliopolis gdzie istniała świątynia i kult boga Atona, znajdowało się drzewo, do którego Józef zaprowadził Maryję i Jezusa, po ucieczce do Egiptu przed Herodem – stąd nazwa „Drzewo Dziewicy”.

W historii Huny podane jest, że 12 plemion kahunów – białych wtajemniczonych – uciekając z Atlantydy, schroniło się na Saharze, wtedy krainie żyznej i bogatej. Następnie przenieśli się nad Nil, gdzie przy pomocy magii pomagali budować Piramidy w tym Wielką Piramidę. Ale później z jakichś powodów plemiona te musiały opuścić Egipt i rozeszły się w różne strony. Jedno z nich powędrowało na zachód, docierając do gór Atlas i osiedliło się wśród Berberów, tam przekazali swoją wiedzę wybranym osobom. Natomiast jedenaście innych plemion wywodzących się z tego samego ludu, udało się w kierunku Morza Czerwonego, by następnie popłynąć do nowych siedzib na wyspach Polinezji, w miejsce, które ujrzeli w swoich wizjach. Część z nich przez Bliski Wschód dotarła także do Indii i Tybetu. Po dotarciu na Polinezję i Hawaje osiedlili się tam, przekazując swą wiedzę wybranym osobom. Opowieści Polinezyjczyków mówią o ich kraju rodzinnym, który był błogosławiony „rosą z nieba” i w którym wznosiły się przepiękne niebieskawe szczyty górskie.

Istnieją podobieństwa do wiedzy Huny w takich systemach religijnych jak; wczesna Joga, hinduizm, buddyzm, Upaniszady,

kulty środkowego Wschodu. Zszyfrowane zdania istnieją w egipskiej „Księdze umarłych” i w eposie indyjskim „Bhagawadgita”. Także w niektórych księgach „Starego testamentu”, takich jak „Rodzaju”, „Izajasza” i „Jeremiasza” znalazły się echa tej wiedzy. Zwłaszcza w „Księdze Izajasza” można doszukać się zakodowanych elementów Huny. Ale przede wszystkim w całej rozciągłości system Huny został zakodowany w „Nowym testamencie”. W „Nowym testamencie” można odnaleźć tak wiele odniesień do systemu Huny, że uznano, iż Jezus musiał znać ten system. Wskazują na to zarówno Jego czynione uzdrawiania i inne cuda, jak i nauki.

Z obecności zakodowanej w „Biblii” wiedzy Huny możemy wnioskować, że po migracji kahunów z Bliskiego Wschodu, pozostało przynajmniej kilku mądrych i wpływowych ludzi, którzy byli wtajemniczeni w Hunę. Ludzie ci musieli umieć pisać po aramejsku, hebrajsku i grecku, żeby umieścić zakodowane pewne przekazy w „Starym testamencie”, a później w całej rozciągłości w Ewangeliach. Musieli także dobrze znać święty język kahunów, gdyż w przeciwnym razie nie potrafiliby tego dokonać. Tym przechytrzyli Szatana, bo Huna znalazła się w książkach religijnych kontrolowanych i nadzorowanych przez jego ludzi.

Kult Atona w Egipcie zyskał na znaczeniu w XIV wieku p.n.e. za czasów faraona Amenhotepa III oraz jego syna Amenhotepa IV/Echnatona, który dokonał radykalnej reformy religijnej. Amenhotep IV wprowadził religię z pogranicza henoteizmu i monolatrii, przechodzącą w monoteizm – kult Atona jako jedyne go głównego boga, zamiast religii z pogranicza politeizmu i honoteizmu, z głównym bogiem Amonem-Mardukiem. Kazał likwidować wszelkie ślady kultu Atona, włącznie z zamykaniem jego świątyń. Specjalne grupy kamieniarzy skuwały imię tego boga zapisane w świątyniach na obeliskach i innych obiektach.

Sam faraon przyjął na cześć Atona imię Echnaton. Aton według króla był bogiem miłości, który troszczy się o wszystkie

narody. Król przedstawiał siebie jako człowieka, a nie boga, i zwracał uwagę na wartości rodzinne i społeczne. Echnaton jak żaden inny faraon uwieczniony był w towarzystwie całej rodziny, co wcześniej, jak i później uważane było za niegodne osoby boskiej. Relief z pałacu faraona przedstawia Echnatona z żoną Neferetiti/Nefretete i dziećmi pod słonecznym dyskiem.

Za Amonem stała potęga czarnych kapłanów egipskich oraz będący w tle Marduk, który przywłaszczył sobie imię Ra. Dlatego też faraon zdecydował się na budowę nowej stolicy, równoległej ze zmianą religii i odsunięciem od władzy dotychczasowego duchowieństwa.

Po śmierci Echnatona w Egipcie nastąpił powrót do wiary w starych bogów z bogiem Amonem na czele. Świątynie Atona zostały zniszczone, a wszystkie ślady po Echnatonie starano się wymazać. Jego nazwisko wyłączono nawet z listy królów. Kapłani i wyznawcy Atona byli prześladowani i musieli uciekać z Egiptu.

Ten wzmożony kult boga Atona uznawany jest za spokrewniony z hebrajskim kultem boga Jahwe. Kult henoteistyczno-monoteistyczny z jednym głównym bogiem Atonem ewaluował do hebrajskiego niezależnego kultu monoteistycznego z jednym bogiem Jahwe. Ważną wspólną cechą obu religii był zakaz przedstawiania osoby boskiej, istnieją także inne podobieństwa pomiędzy atonizmem i jahwizmem.

Poza podobieństwami w samych systemach wierzeń istnieją także inne powody, dla których oba kultury uznaje się za pokrewne. Niektóre datowania czasu życia Mojżesza pokrywają się z czasami panowania tego faraona, prześladowanego pośmiertnie za wprowadzenie monoteizmu. Część badaczy uważa, że migracja Hebrajczyków z Egiptu i inwazja ludów hebrajskich (hapiru/habiru) na Kanaan miała miejsce, za panowania Amenhotepa III. Po śmierci Echnatona zlikwidowano kult Atona, przywrócono kult Amona i innych bogów. Natomiast kult Atona w zmienionej formie przetrwał u Hebrajczyków, jako

kult Jahwe-Atona. Konkretnie za Atonem ukryła się gadzia, demoniczna istota Jahwe (Jehowa). Wtedy gdy przejawiały się pozytywne aspekty Atona to Jahwe-Aton był postrzegany jako światło i światłość, czyli poprzez atrybuty Słońca.

Starożytne religie; słowiańska, hinduska, egipska i zaratusztrianizm, były to religie z pogranicza henoteizmu i monoteizmu. W religiach tych występował jeden bezpostaciowy Bóg Stwórcy Kosmos; u Słowian Świętowit, u Hindusów Brahma, u Egipcjan Aton. Oprócz głównego i jedyne Boga występowały triady bogów i bogiń. Bóg Najwyższy przejawiał się przez triady boskie, które były emanacją różnych aspektów jedyne Boga. Echnaton i Neferetiti byli przedstawicielami obcej cywilizacji o wydłużonych czaszkach, więc sami w sobie w ówczesnym pojęciu też byli bogami, i wraz ze swoimi dziećmi tworzyli triadę boską. W Egipcie występowało kilka triad boskich, ponieważ przed zjednoczeniem Egipt składał się z dwóch niezależnych państw, Górnego i Dolnego Egiptu, a w każdym rządzą inni bogowie. Ponadto w długim okresie w dziejach Egiptu różni bogowie z kręgu Anunnaków tam panowali.

W zaratusztrianizmie występuje jeden bezpostaciowy Pan Bóg Ahura Mazda (Ahuramazda), jako Stwórcy wszystkiego i pierwszej istoty. Jest to monoteizm henoteistyczny. Ahuramazda, pozostając jednością, posiada sześć emanacji mocy, które przejawiają się poprzez świetliste istoty. Występują trzy męskie i trzy żeńskie emanacje Boga, podobnie jak w wierzeniach słowiańskich i hinduskich dwie triady boskie, Trimutri i Tridewi. Stanowią one podstawowe atrybuty Boga i jednocześnie podstawowe cnoty, którymi powinien cechować się każdy człowiek. Oprócz tego Ahurze Maździe pomagają Jazaci – grono świętych, którzy są pomocniczymi archaniołami i aniołami.

Od VI wieku p.n.e. powstał biblijny monoteizm oparty na wierze w jednego boga Jahwe. Wcześniej Kananejczycy-Hebrajczycy byli politeistami, czcili wielu bogów Elohim takich jak; El, Baal, Aszera, Asztarte, Jahwe (Jehowa) i innych. Później byli

henoteistami, czcząc Jahwe jako najwyższego wśród innych; a następnie monolatrystami, jedynie akceptując istnienie wielu innych bogów Elohim.

Znane jest z historii, że przez długi czas Kananejczycy – Hebrajczycy czcili bogów kananejskich Ela i Baala. Jahwe był tylko bogiem pogody i płodności z północnego Synaju, nazywany był także baranem Edomu. Izrael i Juda przed niewolą babilońską podobnie, jak ich sąsiedzi, były politeistyczne. A monoteizm judzki był wynikiem działania jahwistów. Pierwotnym bogiem Izraelitów był El, nazwa Izraela znaczy „tu rządzi El”. We wczesnym okresie plemiennym, każde plemię miało swojego boga patrona, a Jahwe był jednym z nich. Gdy jahwiści zaczęli promować Jahwe jako narodowego boga, najwyższego nad innymi bogami, wtedy Jahwe stopniowo wchłonał wszystkie cechy innych bogów i bogiń. Synowie Elohim, czyli inni bogowie zostali zdegradowani tylko do rangi aniołów podległych Jahwe. W pewnym okresie Jahwe, łącząc się z Elem i pochłaniając go, odziedziczył po nim Aszerę, rodzicielkę bogów.

Dopiero w VI wieku p.n.e., po niewoli babilońskiej Judajczyków, kapłani wywyższyli Jahwe do rangi jedyne boga stwórcy wszechrzeczy, zaprzeczając tym samym istnienia innych bogów. Ale pojawili się za to archaniołowie i aniołowie, którzy przejęli różne aspekty jednego boga.

Z historii o Anunnakach wiadomo, że około 2000 lat p.n.e., Marduk posiadał władzę nad Ziemią i ogłosił się jedynym i głównym bogiem wśród innych bogów. Urzędował w świątyni Esagila w Babilonie. Kiedy umocnił swoją władzę, zajął się fałszowaniem historii. Zabrał się za starożytne przekazy, które przedstawiły nie tylko proces powstania życia na Ziemi i stworzenia człowieka, ale także opis stworzenia Wszechświata. W wielu miejscach, gdzie wcześniej figurowały nazwy takie jak kosmos, Nibiru czy Anu, teraz pojawiło się imię Marduk. Zatem nowa religia stworzona przez Marduka głosiła już, że to sam Marduk stworzył Wszechświat oraz Ziemię. Ponadto to Marduk stworzył życie we Wszechświecie i człowieka na Ziemi.

W okresie niewoli babilońskiej, kapłani żydowscy i faryzeusze wzięli tę sfałszowaną przez Marduka historię i wstawili do „Biblii”, podmieniając imię Marduka na Jahwe. I tak Jahwe (Jehowa) stał się bogiem wszechmocnym i stwórcą wszechrzeczy. W „Biblii” przez chwilę pojawia się Bóg-Kosmos, który w słowiano-aryjskich „Wedach” nazywa się Świątowit (Ra-M-Ha), w „Biblii” Jahwe (IHVH), a w hinduizmie Brahma. Ale zaraz w miejsce Kosmosu (IHVH) pojawia się demon Jehowa nazywany dalej Jahwe.

Echnaton to najbardziej niezwykły z faraonów, pierwsza wybitna indywidualność w dziejach, prorok, kapłan i założyciel pierwszej religii monoteistycznej. Marzyciel i idealista, ale także silny monarcha. Uznawany jest za pierwszy przykład naukowca, twórczego umysłu u władzy. Kult głoszony przez niego spełnia odpowiednie koncepcje naukowe o znaczeniu Słońca i energii słonecznej dla życia na Ziemi. Dokonuje śmiałej rewolucji religijnej. Odwrócił się od dawnych bóstw. Rozkazał oddawać cześć Atonowi, Panu tarczy słonecznej, jedynemu bogu, w miejsce wyznawanego dotychczas Amona. Solarna reforma religijna była tylko krótkim epizodem w dziejach Egiptu. Ale rewolucyjne idee króla przetrwały stulecia.

Echnaton to jedna z najbardziej kontrowersyjnych postaci w historii ludzkości. To za jego czasów po raz pierwszy w dziejach ludzkości rozkwitła sztuka realistyczna (sztuka tzw. okresu Amarny). Jest on pierwszym faraonem, którego przedstawiano wraz z rodziną, pierwszym humanistą, którego myśli i wiersze poznaliśmy, mężem, którego znana z kobiecego piękna żona Neferetiti/Nefretete miała ten sam status faraona co on sam.

To także faraon, który dokonał największej rewolucji religijnej wszech czasów – zamienił politeizm w monoteizm, w którym dawni bogowie stali się tylko awatarami tego jedyne-Atona. Echnaton był prekursorem monoteizmu, miał nawet większy wpływ niż może się wydawać.

Wielu badaczy nie ma wątpliwości, że Mojżesz był albo kapłanem monoteistycznego kultu stworzonego przez Echnatona, albo wręcz sam był Echnatonem. Podawane jest także, że kapłan, który spisał prawa i przykazania z papirusów egipskich i przekazał Hebrajczykom przed wyjściem z Egiptu był kapłanem z Heliopolis o imieniu Osarsef, po bogu Ozyrysie, którego czczono w Heliopolis (jeden z ośrodków kultu Atona w Egipcie); lecz, kiedy dołączył do swych ludzi zmienił imię na Mojżesz. O tym, że Mojżesz był faraonem egipskim, świadczy jego insygnium – laska w kształcie żmii, zarezerwowana tylko dla faraona. Tę opinię spopularyzował m.in. Zygmunt Freud w swym znanym dziele o Mojżeszu.

Obecnie wielu naukowców jest pewnych, że monoteizm starożytnych Izraelitów oraz Chrześcijan i Muzułmanów ma egipskie korzenie. W minionych wiekach wykonywano posągi i inne wizerunki niezliczonych antropomorficznych bogów Egiptu. Ale Aton, który istniał wiecznie, mógł być przedstawiany tylko symbolicznie, jako słoneczna tarcza wysyłająca życiodajne promienie światła. Także Izraelitom nie wolno było sporządzać wizerunków swego zazdrosnego boga Jahwe.

Faraon przybrał odpowiednie do swej wiary imię – Echnaton (Miły Atonowi, Promień Atona, Błask Atona). W szóstym roku panowania rozkazał wznieść nową stolicę w pustynnej dolinie w środkowym Egipcie, w połowie drogi między Heliopolis a Tebami, miasto – Achetaton, zwane Horyzontem Atona. Przeniósł stolicę z Teb do nowo wybudowanego miasta, w którym zamieszkało około 50 tysięcy ludzi. W sztuce nastąpiły zmiany, bo faraon kazał przedstawiać rzeczywistość realistycznie. Achetaton to obecna Amarna, dlatego monoteistyczna rewolucja religia, dynastia, oraz zdumiewająco oryginalna sztuka tego okresu, zwane są amarneńską.

Z odkrytych listów z Amarny dowiadujemy się, że faraon prowadził także politykę zagraniczną. Echnaton należał do XVIII dynastii władców starożytnego Egiptu panujących w Dolnym i Górnym Egipcie, w latach 1550-1292 p.n.e., rezydujących w

Tebach i przejściowo w Amarnie. Był to okres największej ekspansji terytorialnej w dziejach starożytnego Egiptu. Na przełomie panowania XVII/XVIII dynastii, okupanci z Azji Celtowie-Hyksosi-Izraelici zostali ostatecznie wyparci z Egiptu.

Z korespondencji dyplomatycznej Echnatona dowiadujemy się, że w celu utrzymania w całości podległe terytoria, w których wzniecone zostały ruchy separatystyczne, wojska egipskie najechały na Nubię oraz Kanaan, które należały do imperium Egipskiego. Nubia znana jest także pod nazwą Kusz, była to kraina historyczna w północno-wschodniej Afryce, obejmująca tereny obecnego południowego Egiptu i północnego Sudanu.

Za panowania Echnatona wicekrólem Kusz o tytule „Królewski syn z Kusz” był Totmes IV, który był dziadkiem Echnatona. Totmes IV około 1397-1388 roku p.n.e. był faraonem, a następnie przekazał tron swojemu synowi Amenhotepowi III ojcu Echnatona. Panowanie Amenhotepa III jest powszechnie uważane za najdoskonalszy okres Nowego Państwa i dynastii, porównywany jest z okresem Ramzesa II, który panował w latach 1279-1213 p.n.e.

Na uwagę zasługuje opis dotyczący panowania Totnesa IV. Według Manetona panował 9 lat i 8 miesięcy. Starał się prowadzić politykę pokojową. Odziedziczył tron prawdopodobnie w wyniku przedwczesnej śmierci swego brata, następcy tronu. Po objęciu władzy nakazał dokonanie renowacji Wielkiego Sfinksa w Gizie, a po jej zakończeniu kazał umieścić między jego łapami, stelę upamiętniającą ten akt. Był to akt dziękczynny za objęcie władzy, którą otrzymał za sprawą Wielkiego Boga Thota symbolizowanego przez Sfinksa.

Imię Totmes pochodzi od imienia boga Thota, po egipsku znaczy „dziecko Thota”. Historia Anunnaków wypowieda się bardzo pochlebnie o tym bogu i jest on związany bezpośrednio z Egiptem i ze Sfinksem. Thot/Ningiszzida syn Enkigo/Ptaha założył 16 tys. lat temu (14000 lat p.n.e.) kolonię Atlantów w

Dolnym Egipcie oraz stolicę Sais. Zaprojektował i nadzorował budowę Wielkiej Piramidy w Gizie po I Potopie 10500 lat p.n.e. W tym okresie w Erze Lwa 10860-8700 lat p.n.e., został mechanicznie wycięty ze skały posąg Sfinksa. Następnie Anunnaki wybudowali na tym płaskowyżu Drugą i Trzecią Piramidę. 8620 lat p.n.e. Thot zastąpił ojca Enki/Ptaha obejmując władzę w zniszczonym Egipcie po zakończeniu I Wojny Piramidowej. Po II Potopie 8300 lat p.n.e. niejako wydobył Egipt z wody. Zbudował tamy, śluzy i kanały melioracyjne. Wyremontował Wielką Piramidę. Wprowadził w Egipcie wierzenia z kontynentu Mukulia – Mu i zasady organizacyjne z Atlantydy, z czasów jej świetności. Około 3111 lat p.n.e. zrzekł się lub został zrzucony z tronu boga przez swojego starszego czarnego brata Marduka i udał się do Ameryki Środkowej ze swoimi zwolennikami. Historia Huny mówi z kolei, że kahuni – biali wtajemniczeni z Atlantydy przy pomocy magii pomagali budować Wielką Piramidę. Byli oni powiązani i współpracowali z pozytywnymi bogami, tak na Atlantydzie, jak i w Egipcie; Enki/Ptahem i jego synem Ningiszzida/Thotem oraz Ozyrysem i jego synem Horusem.

W 12 roku panowania Echnatona wybuchł bunt Nubijczyków, Totmes wyruszył z wojskiem egipskim, aby zażegnać powstanie. Ta egipska wyprawa wojenna przeciwko Kuszytom, została opisana w „Biblii” jako wyprawa Izraelitów przeciwko Kuszytom, gdzie Totmes IV przedstawiony został jako Mojżesz. W Księdze Liczb przedstawione jest, że Mojżesz poślubił Kuszytkę, a gdy Miriam i Aronowi to się nie podobało, to Jahwe stanął w obronie Mojżesza i ukarał Miriam trądem; (Lb.12:1-10). W „Księdze kronik” opisane jest, jak prawdopodobnie wojska egipskie nazwane Izraelitami zdziesiątkowały Kuszytów; (2Krn.14:11-14).

Wcześniej w „Biblii” zostały opisane bitwy armii Hyksosów-Izraelitów w drodze do Indii, oraz bitwy armii egipskiej w Kanaanie Ahmose I, i kolejnych faraonów z okresu Nowego Państwa (1550-1070 p.n.e.).

Historia mówi także, że historycy antyczni żyjący na przełomie

starej i nowej ery podają, że najstarsza nazwa Etiopii to Juda. Kiedy królowie perscy Cyrus i Dariusz przesiedlili część Żydów etiopskich w okolice dzisiejszej Jerozolimy, wtedy ci nazwali te tereny nową Judą. Natomiast Grecy i Rzymianie podchwycili nową nazwę tej części Syrii – cełtyckiej, czyli Celesyrii i tak Juda znalazła się w Palestynie. Może z tego wynikać, że niektóre bitwy opisane w „Biblii” jako Izraelitów były to bitwy armii etiopskiej. Może także etiopskie miasto Lalibela, nazywane etiopską „Nową Jerozolimą” powstało w miejscu istnienia starej Jerozolimy z okresu panowania faraona Echnatona.

Aton był bezosobowym, niepojętym i absolutnym bytem, wymykającym się wszelkim formom poznania, bóstwem uniwersalistycznym, kochającym wszelkie stworzenia i ludy. To samo teologowie mogą powiedzieć w tym zakresie o Bogu w chrześcijaństwie i islamie. Aton, objawiający się wyłącznie jako czyste światło, przedstawiany był jako abstrakcyjny symbol – słoneczny dysk, od którego rozchodzą się promienie, niekiedy zakończone ludzkimi dłońmi, za pomocą których bóg łączył się z ziemią. Historycy i religioznawcy uważają, że atonizm stał się źródłem chrześcijaństwa i islamu, do którego nawiązania znalazły się w tekstach biblijnych. Chrześcijaństwo powstało na bazie „Nowego testamentu”, a islam jest to nowotestamentowa wersja arabska. Jednak obydwie te religie są patriarchalne, w których mówi się tylko o Bogu Ojcu a nic o Bogini Matce. W religii stworzonej przez Echnatona on sam ,jak i jego żona Neferetiti, byli na równych prawach. W ogólnej definicji Bóg jako bezosobowe i uniwersalne źródło, zawiera w sobie energię męską i żeńską, jest Ojcem i Matką w jednej osobie dla całego Wszechświata i wszelkiego stworzenia.

Przywoływane są podobieństwa kultu Atona z biblijnymi opisami: wiara w jednego jedyne Boga („Hymn do Atona” – Księga Pwt.6:4); podobne imię Boga – egipskie Aton (Aten) przypomina hebrajskie Adon, Adonai – Wielki Pan; Bóg, który wszystko utrzymuje przy życiu; Bóg, który troszczy się o wszystkich

ludzi i całe swoje stworzenie; Wielki hymn do Atona jest biblijnym Psalm 104, który przepisano do „Biblii” dopiero co najmniej ponad 500 lat później. Psalmy w „Biblii” hebrajskiej są to Psalmy kananejskie na cześć Baala, przepisane z Ksiąg Ugaryckich. Wyjątek stanowi Psalm 104 do Atona przepisany do „Biblii” z ksiąg egipskich.

Wielki hymn do Atona jasno stwierdza, że Echnaton uznawał Atona za jedyne Boga, który sam wszystko stworzył, troszczy się o mieszkańców ziemi i sprawuje pełną kontrolę nad wszystkim, co ma tu miejsce. Uczeni uznali Atona za poprzednika; chrześcijańskiego i muzułmańskiego Boga, faraona zaś – za pierwszego w dziejach ludzkości twórcę doktryny religijnej i genialnego idealistę. Echnaton wierzył, że jego Bóg był Ojcem całej ludzkości, że jest to Bóg wysyłający nauczycieli w różne strony świata. Aton w żadnym wypadku nie jest tarczą słoneczną w sensie czysto materialnym, lecz istotną siłą, która się za nią kryje.

Zygmunt Freud twórca psychoanalizy, pod koniec życia zajął się problemem biblijnego exodusu. Wydał w marcu 1939 r., jako ostatnią w swoim życiu, książkę pt. „Człowiek imieniem Mojżesz a religia monoteistyczna”. Doszedł w niej do wniosku, że prawodawca Izraelitów był Egipcjaninem. Twórca psychoanalizy słusznie zwrócił uwagę, że imię Mojżesz nie jest pochodzenia hebrajskiego, lecz wywodzi się od staroegipskiego słowa „mos”, co znaczy dziecko lub syn. Freud doszedł do wniosku, że wysoki urzędnik Echnatona imieniem Totmes (IV), gorliwy wyznawca Atona, być może kapłan z Heliopolis – ośrodka kultu solarnego, po śmierci władcy nie porzucił swej religii. Zebrał wyznawców Atona, mieszkających wówczas w Goszen we wschodniej Deltcie Nilu, i jako Mojżesz stanął na ich czele. Wyprowadził ich na Półwysep Synaj i przekazał im spisane prawa i przykazania religijne dobrze znane egipskim kapłanom.

Egiptolog Stephen Mehler również uważa, że Mojżesz był Echnatonem lub kapłanem Echnatona, a to, co się stało podczas wyjścia Hebrajczyków (wyznawców Atona), to efekt zmian

religijnych w starożytnym Egipcie. Hebrajczycy musieli uciec z Egiptu, by uniknąć prześladowań ze strony wyznawców starej religii boga Amona.

Wnioski Freuda wywracają powszechne poglądy i ogólnie przyjętą percepcję postaci Mojżesza, źródeł monoteizmu, faktu i motywu eksodusu, tragicznych wydarzeń w trakcie krętej wędrówki do Kanaanu; oraz bogów, wcześniej Hebrajczyków a później Żydów. I to wszystko w oparciu o „Biblię”. Przedstawiona wersja wydarzeń jest bardzo solidnie umotywowana i uargumentowana faktami biblijnymi.

Mojżesz był Egipcjaninem z samych szczytów społecznych. Po śmierci Echnatona Mojżesz był zmuszony do opuszczenia Egiptu wraz ze swoimi wyznawcami. Poprowadził na wolność tylko bliskich wyznawców boga Atona, a nie jakiś określony naród. Początkową religią Hebrajczyków uchodzących z Egiptu był czysty, etyczny i pacyfistyczny monoteizm, podobnie jak narzucony im i wpojony przez Mojżesza bóg o imieniu Aton – Adonai. Istnieją w „Biblii” wyraźnie przekazy połączenia się w czasie wędrówki Hebrajczyków z Egiptu z innym, dużo bardziej wojowniczym koczowniczym ludem nomadów Midianitów, którzy czcili demonicznego boga Jahwe; (Wj.2:11-22), (Wj.3:1-22), (Wj.18:1-11).

Ten drugi, brutalniejszy odłam narzucił całej grupie swojego, plemiennego i lokalnego, wojowniczego boga o imieniu Jahwe (Jehowa). Jahwe wygrał walkę o lud z bogiem Atonem/Adonai a sam Mojżesz został odsunięty lub nawet zabity. Wtedy grupie zaczęła przewodzić zupełnie inna osoba. W „Biblii” oczywiście nie ma mowy o całej zakulisowej manipulacji, tylko jest o naturalnym przyjęciu demona Jahwe jako swojego boga przez Hebrajczyków. Olbrzymie napięcia wewnątrzgrupowe i nierzadko brutalne tarcia społeczne kończą się doniosłym kompromisem religijnym: brutalny Jahwe nabiera dodatkowo przymiotów sprawiedliwego boga Atona (Adonai), a bóg Adonai otrzymuje imię swojego wcześniejszego rywala; domniemanego nowego Mojżesza wyposaża się dodatkowo w cechy, czyny i osiągnięcia

późniejszego przywódcy; scala się ich w jedną postać pod imieniem Mojżesz. Tak scementowana grupa dokonuje wtargnięcia do Kanaanu. Raz jeszcze boga Jahwe ubogaca się o dodatkowe cechy innego boga – boga rodu Abrahama z sumeryjskiego/chaldejskiego Ur oraz kananejskiego Baala, co umożliwia pretensję w stosunku do kraju Kanaan.

Echnaton z pewnością istniał, i to w określonym czasie – świadczą o tym liczne inskrypcje i inne dowody archeologiczne. O prawdziwym Mojżeszu nie wiemy natomiast właściwie nic. Opowieści o hebrajskim prawodawcy zawarte w „Biblii” hebrajskiej i innych starożytnych pismach są tak bałamutne i osnute legendami, że trudno dotrzeć w nich do jądra historycznej prawdy.

Egiptowski kult monoteistyczny boga Atona oraz historia Mojżesza Echnatona połączony został z kultem Baala w Kanaanie i przywódcą Hyksosów nazwanego w „Biblii” również Mojżeszem. Żydzi uczynili Jahwe, bóstwo pogody i płodności z północnego Synaju i z Edomu, swym jedynym bogiem. W „Biblii” nałożone jest na siebie kilka historii: historia Hyksosów-Celtów-Izraelitów; historia wyznawców boga Atona, jako jednej z grup Hebrajczyków; historia lewitów, kapłanów wśród wyznawców Atona, przejętych przez Jahwe na Synaju; historia kahunów, białych wtajemniczonych z Atlantydy; historia związku plemiennego Izraela i powstanie królestwa Izraela z wymieszanej ludności rdzennych Kananejczyków oraz napływowych ludów słowiańskich z północy – Hebrajczyków.

W „Biblii” hebrajskiej stworzono jeden zlepek historyczny, pomimo że różnica czasowa pomiędzy wyjściem Hyksosów-Izraelitów z Egiptu a wyjściem wyznawców boga Atona, jako jednej z grup Hebrajczyków wynosi ponad 200 lat, a przybycie Lewitów do Kanaanu nastąpiło jeszcze później. Jahwe występuje również w kilku odsłonach; raz jako dobry pan El i Aton, raz jako zły pan Baal i Marduk, a w tle tego występuje jeszcze kosmiczny humanoidalny jaszczur o imieniu Jehowa, bóstwo z północnego Synaju i z Edomu. „Biblia” mówi wprawdzie, że nie

należy czcić Baala, tylko Jahwe, ale praktyka wyglądała inaczej i to przewija się w „Biblii”. Proces scalania czterech bogów; Ela, Baala, Atona i kosmicznego Jahwe z Mardukiem w tle, w jednego boga Jahwe trwał długo i nie wiadomo czy kiedykolwiek się zakończył, bo w „Biblii” widoczna jest skrajna zmienność charakteru Jahwe.

Jahwe był tylko lokalnym bogiem plemiennym Żydów i Izraelitów, o których tylko się troszczył, podczas gdy Aton był bogiem uniwersalnym wszystkich ludzi. Czczenie Jahwe było wymuszane wśród Kananejczyków. W Izraelu panował balizm a jahwizm się nie przyjął, natomiast w Judzie wprowadzano jahwizm urzędowo jako religię państwową. Istnienie w opisach biblijnych dwóch różnych postaci o imieniu Mojżesz oraz połączenie trzech różnych bogów i scalenie w jednego Jahwe przeanalizował Zygmunt Freud w swym dziele o Mojżeszu.

Istnienie biblijnego Mojżesza nie zostało potwierdzone przez naukę, historycy uważają, że ta postać została stworzona na potrzeby teologii, natomiast Abraham był patriarchą religii kananejskiej opisanej w tekstach ugaryckich. W „Biblii”, jako Mojżesz został opisany przywódca Hyksosów, którzy wyszli z Egiptu na podbój antycznego świata, a nie do „ziemi obiecanej” w Palestynie. Natomiast prawdziwym Mojżeszem i prawodawcą był Echnaton twórca religii monoteistycznej w Egipcie.

Przybycie Józefa i Maryi z Jezusem do Heliopolis pokazuje kierunek, w którym należy pójść. Świątynia słońca w Heliopolis była świątynią sięgającą czasów Atlantydy i pozytywnego kultu Słońca, jako atrybutu Boga. To tam schronili się biali wtajemniczeni, kahuni z Atlantydy. Po stłumionej rewolucji amarneńskiej faraona Echnatona przez czarnych kapłanów boga Amona-Marduka, biali wtajemniczeni – kahuni schronili się między innymi w Palestynie, jako jedna z grup Hebrajczyków. To z tej grupy czerpali później swe wzorce prorocy, tacy jak Izajasz czy Jeremiasz, utopieni jednak w żydowskim jahwizmie. To oni, kahuni – biali wtajemniczeni z Atlantydy, dali między innymi początek nowemu ruchowi religijnemu

nazarejczyków/esseńczyków, z których wywodzili się Jan Chrzciciel, Jezus, Maryja i Apostołowie.

Religia żydowska w zazdrosnego i okrutnego boga Jahwe nawiązuje do kananejskiego Baala oraz egipskiego Amona i Seta, za którymi stał Marduk, bóg czarnych kapłanów, naczelny czarny Kapłan z Atlantydy. Religia Jezusa nawiązuje do egipskiego kultu boga Atona, który był bogiem białych wtajemniczonych – kahunów, białych kapłanów z Atlantydy. Podobnie Mojżeszem żydowskim był Mojżesz Hyksos, Mojżesz Midianita, Mojżesz Totmes, natomiast Mojżeszem Jezusa był faraon Echnaton.

Ewangelia Jana podaje: „Boga nikt nigdy nie widział”; (J.1:18). Natomiast w liście do Tymoteusza napisano: „Ukaże je, we właściwym czasie, błogosławiony i jedyny Władca, Król królujących i Pan panujących, jedyny, mający nieśmiertelność, który zamieszkuje światłość niedostępną, którego żaden z ludzi nie widział ani nie może zobaczyć: Jemu cześć i moc wiekuista!”; (1Tm.6:15-16).

Przykłady przymiotów bożych przedstawione w „Biblii”: Boga nikt nigdy nie widział (J.1:18); Bóg jest duchem (J.4:24); Nieśmiertelny i niewidzialny (1Tm.6:16); Wszechobecny (Jr.23:24), (Ps.139:8); Jest wieczny i jest w wieczności (poza czasem) (Ps.90:2); Nie jest częścią wszechświata ani stworzenia, przewyższa wszystko, co jest stworzone (Iz.40:25,26; 44:24); Jest wszechwiedzący (1Sm.2:3); Jest absolutnie mądry (Rz.16: 27); Jest wszechmocny (Mk.10:27); Jest święty (1P.1:15,16); Nienawidzi grzechu, zła i bezprawia (Ps.5:5-7); Jest miłosierny i łaskawy, cierpliwy i pełen dobroci, nieskory do gniewu i przebaczący (Ps.103:8-14); Jego cechą jest miłość (1J.4:8-10).

Oznacza to, że Bóg jest światłością niedostępną i nikt go nie może zobaczyć ani z nim rozmawiać. Prawdziwym prawodawcą był egipski faraon Mojżesz Echnaton, który czcił Boga Jedynego, a którego atrybutami było Słońce, światło i światłość. Biblijny Mojżesz, przywódca Celtów-Hyksosów-Izraelitów czcił

kosmicznego boga Jahwe i Marduka, z którymi rozmawiał i wypełniał ich polecenia. Tyczy się to również biblijnego Abrahama, który także rozmawiał z kosmicznym bogiem i wypełniał jego polecenia.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net